

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ, МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ
Національна академія наук України
Донецька обласна державна адміністрація
Донецький науковий центр НАНУ і МОНМСУ
Львівська обласна державна адміністрація
Західний науковий центр НАНУ і МОНМСУ
Донецький національний університет
економіки і торгівлі імені Михайла Туган-Барановського
Національний лісотехнічний університет України (м. Львів)

УКРАЇНА: СХІД-ЗАХІД – ПРОБЛЕМИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

МАТЕРІАЛИ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

22-23 вересня 2011 р.

Міністерство освіти і науки, молоді та спорту України

Національна академія наук України

Донецька обласна державна адміністрація

Львівська обласна державна адміністрація

Донецький науковий центр НАНУ і МОНМСУ

Західний науковий центр НАНУ і МОНМСУ

Донецький національний університет економіки і торгівлі
імені Михайла Туган-Барановського

Національний лісотехнічний університет України (м. Львів)

УКРАЇНА: СХІД-ЗАХІД – ПРОБЛЕМИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції

ДОНЕЦЬК – 2011

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Шубін О.О., д.е.н., професор, академік
АЕН України

(голов. ред.)

Туниця Ю.Ю., д.е.н., професор,
академік НАН України

Садєков А.А., д.е.н., професор,
академік АЕН України

Кузьменко В.В., к.е.н., доцент
(відп. секретар)

Горожанкіна М.Є., д.е.н., професор,
академік АЕН України

Фоміна М.В., д.е.н., доцент

Проданова Л.В., к.е.н., доцент

Колосова Ю.В., к.е.н., доцент

Україна: Схід-Захід – проблеми сталого розвитку : Міжнар. наук.-практ. конф., 2011 р., 22-23 вересня, м. Донецьк: [матеріали] / редкол.: О.О.Шубін [та ін.]. – Донецьк: ДонНУЕТ, 2011. – 345 с.

До збірника увійшли тези доповідей, які висвітлюють актуальні теоретико-методологічні та практичні проблеми сталого розвитку, містять результати дослідження світової економічної динаміки, характеризують шляхи, форми, механізми досягнення сталого розвитку сучасного господарства та основні аспекти соціалізації економічних відносин в Україні.

Адреса редакційної колегії збірника:
83050, м. Донецьк, вул. Щорса, 31

© Колектив авторів, 2011
© Донецький національний університет
економіки і торгівлі імені Михайла Туган-
Барановського, 2011

Шановні колеги !

Від імені ректорату нашого університету щиро вітаю учасників Всеукраїнської науково-практичної конференції "Україна: Схід-Захід – проблеми сталого розвитку", що зібрала однодумців, які спрямовують свої творчі та професійні зусилля на вирішення актуальних проблем сталого розвитку національної економіки, становлення нових господарських структур, інститутів та їх ефективне використання.

Сучасне українське суспільство переживає глибокі системні трансформації, що відбуваються протягом тривалого часу. Серед пріоритетних сфер, спрямованих на забезпечення сталого розвитку, мають бути наука і освіта, оскільки без теоретичного та кадрового забезпечення неможливо здійснити прогресивні зрушення на шляху зростання добробуту, подолання технологічної та технічної відсталості національного виробництва.

Наслідки світової економічної кризи, використання сучасної моделі циклічного розвитку не дозволяють досягти абсолютної сталості господарських відносин. Проте глибокі наукові знання щодо опанування механізмів передбачення, а також подолання наслідків нестабільності вкрай необхідні. Вони є запорукою компетентності та переконаності в правильності суспільних дій та рішень.

Сподіваюсь, що поєднання цих якостей притаманне учасникам нашої конференції і дозволить їм досягти вагомих наукових результатів. Бажаю успішної роботи та плідного співробітництва.

Шубін О.О.,
ректор ДонНУЕТ
імені Михайла Туган-Барановського

спільноти, відбуваються зміни образів мислення людей, тобто розвитку інститутів, і зміни в самій людській природі.

Аналіз інституціональних напрямів дозволяє виділити певні ознаки, що притаманні інститутам, деякі з них належать інноваційній культурі. Серед них:

- правила та механізми, що забезпечують їх виконання, норми поведінки, котрі забезпечують і структурують взаємодії між людьми, що постійно повторюються;
- довготривалі системи правил і норм, що склалися і вкорінилися та надають структури соціальним взаємодіям.

Оскільки всім інститутам притаманні риси колективної психології, важливо зрозуміти мотиви поведінки, якими керуються окремі особи, професійні або соціальні групи у своїх діях. Індивід поєднується із системою цінностей опосередковано через інститути, що існують у даному суспільстві. Джерелом соціальних норм, які формують неформальні інститути ділової поведінки є культура.

Інноваційну культуру можна віднести до неформального соціально-економічного інституту, який включає в себе моральність в економічних відносинах. Інноваційна культура містить норми і правила поведінки людей, які регулюють процеси, що виникають під час господарської діяльності.

Самі визначення понять «культура», «інновації», «інститут» свідчать про наявність їх змістовного взаємозв'язку. Так, наприклад, якщо інститути – це норми та правила поведінки, що встановлюють обмеження для вільної поведінки суб'єктів, а організації (інституції) – це групи індивідів, пов'язаних єдністю досягнення певної мети, то культура – є системою програм людської діяльності, поведінки та спілкування людини для зміни та вдосконалення суспільного життя в усіх його основних проявах.

Що стосується поняття «інновації», як економічної категорії, то в узагальненому вигляді можна також відзначити її взаємозв'язок із інститутами через ті функції, які вони виконують. А саме, інновація – цілеспрямоване змінення, що вносить у середовище впровадження нових, відносно стабільних елементів.

Такий підхід до інноваційної культури як нематеріального ресурсу державно-приватного партнерства в більшій мірі відповідає орієнтації інституціоналізму на соціально-правову спрямованість та розвиток і дослідження тих трансформаційних змін, що відбуваються сьогодні.

На жаль, сьогодні у сфері правового регулювання відсутній законодавчий акт, який би встановлював єдину державну політику у сфері відносин державно-приватного партнерства та основні принципи його реалізації в Україні. Отже і відсутня інноваційна культура певного рівня, яка притаманна будь-якій політиці, як сфері діяльності та взаємодії певних суспільних інститутів і структур, які визначають відносини громадян (в нашому випадку приватних партнерів) із державою. Державі слід докладати більших зусиль щодо створення та розвитку відповідної інноваційної культури у стосунках державних і приватних партнерів.

Мельник Л.Г., д.е.н., проф., Бурлакова І.М., к.е.н.
СумДУ

ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ЕКОНОМІЧНОГО МЕХАНІЗМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

В умовах економічної нестабільності модернізація суспільства вимагає екологізації економіки, тобто переходу до її екологоорієнтованого типу, який дозволить задовольняти найважливіші суспільні потреби та зберігати екологічну рівновагу у навколишньому природному середовищі. Основу суспільного виробництва становлять економічні процеси, пов'язані з виробництвом і споживанням товарів і послуг. Можна стверджувати, що досягнення сталого розвитку і забезпечення національної екологічної безпеки в будь-якій країні неможливе без екологізації суспільного виробництва. Це обумовлює необхідність розроблення відтворювального механізму екологізації економіки, що містить науково-методичні підходи до економічної оцінки екологічного рівня процесів виробничо-споживчого циклу товарів і послуг.

Під екологізацією економіки слід розуміти цілеспрямований процес перетворення економіки, зорієнтований на зменшення інтегрального екодеструктивного впливу процесів виробництва і споживання товарів і послуг у розрахунку на одиницю сукупного суспільного продукту. Екологізація здійснюється через систему організаційних заходів, інноваційних процесів, реструктуризацію сфери виробництва і споживчого попиту, технологічну конверсію, раціоналізацію природокористування, трансформацію природоохоронної діяльності, які реалізуються як на макро-, так і на мікроекономічних рівнях.

Інтегральний екодеструктивний вплив характеризує приведені до єдиної критеріальної бази результати негативних наслідків впливу процесів виробництва та споживання предметів і послуг на людину і природні системи. Процеси, що утворюють основу екодеструктивної діяльності, можуть бути згруповані за такими напрямками: процеси, що можуть кваліфікуватися як різні види забруднення; антропогенні процеси, що можуть кваліфікуватися як порушення природних ландшафтів; процеси прямого впливу на організм людини, що можуть створювати загрозу життю та здоров'ю людей; процеси, що негативно впливають на особистість людини; процеси прямого негативного впливу на тварин і рослини.

Вибір критеріальної основи кількісної оцінки екологічного рівня процесів виробничо-споживчого циклу є складним. Результати проведеного дослідження показали, що у науковій літературі критеріальна основа оцінки екологічного рівня процесів виробництва і споживання продукції базується на застосуванні кількісних натуральних (енергоємність домоволодіння протягом року, питомі показники екологічного навантаження споживання на одну людину в натуральному вираженні, показники порівняння екологічності у натуральному вираженні, коефіцієнт використання сировини, коефіцієнт рециклінгу,

ймовірнісні показники та ін.), вартісно-натуральних (кількість використаної енергії у натуральному вираженні на одиницю продукції у вартісному вираженні, питомі показники екологічного навантаження споживання на одну людину у вартісному вираженні, рівень екологічної якості продукції, екологічний результат на 1 грн. капітальних вкладень та ін.), вартісних (збиткосмість, матеріаломісткість продукції у вартісному вираженні) та якісних показників (якісні показники порівняння рівня екологічності продукції, наприклад, дво- або багатопозиційна фіксація стану, експертна оцінка відхилення, бальна оцінка тощо). Ці види оцінок можуть вважатися несвоєчасними в нинішніх умовах та мають поступово включатися в систему статистичної звітності і соціологічних опитувань. Це сприятиме підготовці інформаційних служб, фахівців підприємств і населення до перспективних завдань екологізації суспільства.

Процес екологізації виробництва має бути системою, що постійно відтворює основні взаємопов'язані і взаємообумовлені системні елементи. До основних компонентів відтворювального механізму екологізації виробництва можуть бути віднесені: інституційний блок (формальні та неформальні інститути, організації, що забезпечують реалізацію екологічних цінностей та норм), блок регулювання (сукупність адміністративно-правових інструментів, що встановлюються органами державної влади), блок стимулювання (ринковоорієнтовані та фінансово-кредитні інструменти, що створюють стимули та здійснюють вплив на економічні інтереси й економічну поведінку суб'єктів господарювання в екологічно релевантному напрямку), організаційний блок (система економічних відносин між економічними суб'єктами продукції, які висувають екологічні вимоги та від яких залежить можливість здійснення процесів екологізації), блок екологізації (методичний блок процесів екологізації, який забезпечує вибір їх оптимальних напрямків).

Варто зазначити, що екологічність вихідних ресурсів для виробництва продукції, технології виробництва, умов її експлуатації можна проаналізувати за допомогою оцінки екологічних аспектів життєвого циклу (ЖЦ) продукції. Екологічна ціна товарів і послуг характеризує своєрідну екологосмість продукції, тобто сумарні екологічні витрати суспільства, пов'язані з використанням природного середовища під час виробництва і споживання одиниці продукції. До додаткових факторів оцінки екологічного рівня ЖЦ продукції можна віднести строк її експлуатації, функціональність та можливість повторного використання товару. Отже, розробка критеріально-оціночної бази створює передумови для вдосконалення відтворювальних механізмів екологізації соціально-економічного розвитку.

Література

1. Мельник Л.Г. Екологічна економіка: підруч. / Л.Г. Мельник. – Суми: ВТД «Університетська книга», 2006. – 367с.

2. Бурлакова І.М. Науково-методична основа екологізації життєвого циклу продукції / І.М. Бурлакова // Механізм регулювання економіки. – 2009. – Т.1, № 4. – С. 236 – 240.

Нестерова Н.А., к.е.н., доцент
ДонНУЕТ імені Михайла Туган-Барановського

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Глибока системна криза, яку тривалий час переживала економіка України, нестабільність управлінських структур, часта зміна кадрів, недостатнє фінансування передбачених законодавством заходів негативно позначилися на зміні, послідовності та результативності реалізації заходів інноваційної політики. Перехід господарства країни від економіки, яка ґрунтувалася на використанні сировинних ресурсів до економіки інноваційного типу, заснованої на сучасних знаннях і нових технологіях, є досить складним. Рішення цього питання можливе на основі розробки стратегії створення інноваційної системи розвитку економіки, заснованої на рівноправному державно-приватному партнерстві і об'єднуючої зусилля і ресурси держави і підприємств.

Для успішного розвитку економіки країни і її регіонів необхідно підвищити конкурентоспроможність продукції. У всьому світі науково-технічний прогрес (НТП) визнавався довгий час найважливішим чинником економічного розвитку. Проте, останнім часом НТП безпосередньо зв'язується з поняттям інновацій, інноваційного розвитку. Це підкреслюється в роботах вітчизняних і зарубіжних учених-економістів. У науковій економічній літературі нашій країні цьому питанню приділяли увагу такі учені, як А. Алімов, А. Амоша, А. Гальчинський, М. Данілішин, Н. Чумаченко та ін. Крім того, вирішальну роль технологічних нововведень зумовили роботи М. Абрамовіца, Э Денісона, Д. Кендріка.

Більша частина представників господарювання України усвідомлюють необхідність здійснення інноваційної політики, однак це здійснення повинно ґрунтуватися на відповідній нормативно-правовій базі. У цілому розроблено комплексну законодавчу базу щодо розвитку інноваційної діяльності, яка містить більш 70 різних нормативних документів. Однак, за кількістю і якістю ця система поступається тим системам, які діють у розвинутих країнах світу. У даний час полягання справ в цьому напрямі не є задовільним і вимагає рішучіших дій.

Перш за все, формування в Україні інноваційної моделі зростання економіки потребує сприяння держави у створенні та ефективному функціонуванні інноваційної інфраструктури, особливо на регіональному рівні. Створення інфраструктури інноваційної діяльності, комерціалізація наукових

Корнілова О.В., Косиненко Є.Д. ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ МЕТАЛУРГІЙНОЇ ГАЛУЗІ В ДОНЕЦЬКІЙ ОБЛАСТІ.....	128
Тривошеї В.В. ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ПРОГРАМИ ДОБРОБУТУ ПІДПРИЄМСТВ РЕСТОРАННОГО ГОСПОДАРСТВА	130
Кузьменко В.В. СТАЛІЙ РОЗВИТОК: АНАЛІЗ ПІДХОДІВ ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ СУТНІСТІ	134
Макаренко М.В. УПРАВЛІННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНИМ РОЗВИТКОМ РЕГІОНІВ НА ОСНОВІ КОНЦЕПЦІЇ СТАЛОГО РОЗВИТКУ	136
Мельник Л.Г., Кубатко О.В. ОЦІНКА КОНВЕРГЕНЦІЇ РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ	139
Новікова О.Ф., Безручко І.С. ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ В КОНТЕКСТІ КОНЦЕПЦІЇ СТАЛОГО РОЗВИТКУ	141
Носуліч Т.М. РОЛЬ СИСТЕМИ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ	144
Огородник Н.П. КУЛЬТУРНЕ МОЛОДІЖНЕ СЕРЕДОВИЩЕ В КОНТЕКСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ	147
Приходько В.В. ПЕРВІСНЕ НАКОПИЧЕННЯ КАПІТАЛУ: РИЗИКИ ТА ЗАГРОЗИ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕЦІ	149
Приходченко Т.А. ВДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ НА МАКРОРІВНІ	153
Проданова Л.В., Пронкіна Л.І. ПРОБЛЕМИ РЕГУЛЮВАННЯ ЗЕМЕЛЬНИХ ВІДНОСИН У КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ	156
Сабадаш В.В., Тур О.М. ЕКОЛОГІЧНО НЕКОНФЛІКТНІ МЕХАНІЗМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ: НАЦІОНАЛЬНИЙ АСПЕКТ	158
Синякевич І.М. ПРОБЛЕМИ ПОДОЛАННЯ ГЛОБАЛЬНИХ ЕКОЛОГІЧНИХ ЗАГРОЗ І СТАЛОГО РОЗВИТКУ ЗЕМНОЇ ЦИВІЛІЗАЦІЇ	161
Стасюк О. М. ФОРМУВАННЯ КОНКУРЕНТНИХ ПОЗИЦІЙ РЕГІОНУ	163
Троян В.Л. ІННОВАЦІЙНА ТРАНСФОРМАЦІЯ ТЕХНОЛОГІЧНОЇ СТРУКТУРИ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ ЯК НЕОБХІДНА УМОВА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЇЇ СТАЛОГО РОЗВИТКУ	166
Шапочка М.К. Рибіна О.І. ОСНОВНІ НАПРЯМКИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ЗАЛІЗНИЧНОГО ТРАСПОРТУ УКРАЇНИ	168
ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК РЕСУРС СТАЛОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ	170
Аветисова А.А., Юрченко Ю.Ю. ОПТОВАЯ ТОРГОВЛЯ В ИНСТИТУЦИОНАЛЬНОЙ ПЛОСКОСТИ ТРАНСФОРМАЦИОННЫХ ПРОЦЕССОВ	170
Васильєва В.В. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ОСНОВИ ВИМІРУ ЕКОНОМІЧНОЇ НЕРІВНОСТІ В СУСПІЛЬСТВІ	173
Василишин Х.Р. ОСОБЛИВОСТІ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ СТРАХУВАННЯ ПРИРОДНИХ РЕСУРСІВ	175
Воловодова О.В., Іпенко О.В. ВИЗНАЧЕННЯ РОЛІ НЕДЕРЖАВНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ У МІЖНАРОДНИХ ДОКУМЕНТАХ	178
Галич Т.В. РЕФОРМУВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ТЕРИТОРІАЛЬНОГО УСТРОЮ: АНАЛІЗ ПРОБЛЕМИ З ПОЗИЦІЙ СТАЛОГО РОЗВИТКУ	180
Горожанкина М.Е. ИНСТИТУЦИОНАЛЬНЫЕ ОСНОВЫ ГОСУДАРСТВЕННО-ЧАСТНОГО ПАРТНЕРСТВА	183
Гречина І.В. СТРУКТУРА СУКУПНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ЕКОНОМІЧНОЇ СИСТЕМИ	185
Гриценко В.В. ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО: ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА	188
Завгородня М.Ю. ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО В ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНІЙ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ ПРОМИСЛОВОСТІ	192

Касперович О.Ю., Прогнімак О.Д. УЧАСТЬ ОБ'ЄДНАНЬ ГРОМАДЯН У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ НА МІСЦЕВОМУ РІВНІ: ОСНОВНІ ЧИННИКИ ТА НАПРЯМИ ЗАЛУЧЕННЯ	193
Карасьова Ю.М. ФОРМУВАННЯ МЕХАНІЗМУ МОТИВАЦІЇ ПРАЦІ ЯК ВАЖЛИВА ПЕРЕДУМОВА СТАЛОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ	196
Кинько Е.Н. ИНСТИТУЦИОНАЛЬНЫЕ ОСНОВЫ СОЦИАЛЬНО-ТРУДОВЫХ ОТНОШЕНИЙ В УСЛОВИЯХ УСТОЙЧИВОГО РАЗВИТИЯ	199
Колісник Б.І. ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО У ЛІСОВОМУ СЕКТОРІ ЕКОНОМІКИ ЯК ФАКТОР СТАЛОГО ГАЛУЗЕВОГО ТА РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ	202
Котов Є.В. СТРАХУВАННЯ СОЦІАЛЬНИХ РИЗИКІВ ЯК ІНСТРУМЕНТ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОЇ СИСТЕМИ	204
Махносова Н.В. ІННОВАЦІЙНА КУЛЬТУРА ЯК НЕМАТЕРІАЛЬНИЙ РЕСУРС ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА	207
Мельник Л.Г., Бурлакова І.М. ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ЕКОНОМІЧНОГО МЕХАНІЗМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ	209
Нестерова Н.А. ДЕЯКІ АСПЕКТИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ	211
Новікова О.Ф., Дейч М.Є. СОЦІАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ У ФОРМУВАННІ ТА ЗАБЕЗПЕЧЕННІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ	214
Одінцова О.О., Романюк О.І. ЛОБІЗМ ЯК СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВИЙ ІНСТИТУТ СУЧАСНОГО СОЦІУМУ УКРАЇНИ	217
Орлова В.А., Волкогон Ю.Г. НАЛОГОВОЕ АДМИНИСТРИРОВАНИЕ КАК ЭФФЕКТИВНЫЙ ИНСТРУМЕНТ НАЛОГОВОГО МЕНЕДЖМЕНТА	220
Палій Н.С. ПРОБЛЕМА ВИМУШЕНОГО БЕЗРОБІТТЯ В УКРАЇНІ	223
Панькова О.В., Сидорчук О.Г. ЗАЛУЧЕННЯ СОЦІАЛЬНОГО КАПІТАЛУ ДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ	226
Папаїка О.О., Носачова І.В. ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ ТА ПОДАТКОВИЙ АУДИТ В ПЕРІОД РЕФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ ПОДАТКОВОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ	223
Соловійова Ю.М. ІНСТИТУЦІЙНІ ЧИННИКИ БЮДЖЕТНОЇ ПОЛІТИКИ	233
Унтмоале Ю. В. ПРИНЦИПИ КОНКУРЕНТНОЇ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ ЗА УМОВ ГЛОБАЛЬНИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ	236
Фашевська О.М. ТЕХНОЛОГІЧНІ ПЛАТФОРМИ ЯК ФОРМА ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В ІННОВАЦІЙНІЙ СФЕРІ	239
Черкасова О.В. РОЛЬ ДЕРЖАВИ В СИСТЕМІ РОЗПОДІЛЬЧИХ ВІДНОСИН	242
Чмирьова Л.Ю. ПРИНЦИПИ РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ АДМІНІСТРАТИВНО-ТЕРИТОРІАЛЬНОГО УСТРОЮ	245
Шульженко І.В., Кондратьєв В.О. СТАЛІЙ РОЗВИТОК ДИФЕРЕНЦІАЦІЇ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ ЖІНОК – МОЛОДИХ ФАХІВЦІВ В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНИХ ПЕРЕТВОРЕНЬ	249
Юшков Е.А. ПЕРСПЕКТИВИ ГОСУДАРСТВЕННО-ЧАСТНОГО ПАРТНЕРСТВА В КОМПЛЕКСНОМ ОСВОЕНИИ СЫРЬЕВЫХ РЕСУРСОВ УКРАИНЫ	252
СТРАТЕГІЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА	255
Азарян Е.М., Крачковская Н.В. АНАЛИЗ ПРОБЛЕМ СФЕРЫ УСЛУГ ОТЕЧЕСТВЕННОГО КИНОПРОКАТА КАК ЭЛЕМЕНТА ИНДУСТРИИ РАЗВЛЕЧЕНИЙ	255
Алексєєв С.Б. СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ОБОРОТНИМ КАПІТАЛОМ ПІДПРИЄМСТВА	258
Антонюк В.П. ЛЮДСЬКИЙ ТА СТАЛІЙ РОЗВИТОК ЯК ОСНОВНІ ПРІОРИТЕТИ ХХІ СТОЛІТТЯ	261

Наукове видання

УКРАЇНА: СХІД-ЗАХІД – ПРОБЛЕМИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції

Відповідальні за випуск: Горожанкіна М.Є.
Кузьменко В.В.

Технічний редактор: *О.І. Шелудько*

Підписано до друку 01. 09. 2011 р. Формат 60/84^{1/16}. Папір офсетний
Гарнітура Times New Roman. Друк – ризографія. Ум. др. арк. 297.
Обл.-вид. арк. 21,5 Тираж 200 прим. Зам. № 339.

Донецький національний університет економіки і торгівлі
імені Михайла Туган-Барановського
83050, м. Донецьк, вул. Щорса, 31
Редакційно-видавничий відділ ННІ
83023, м. Донецьк, вул. Харитонова, 10. Тел.: (0622)976050

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавництв, виготівників і
розповсюджувачів видавничої продукції ДК № 3470 від 28.04.2009 р.